

по-богата. Най-много се срещатъ водорасли разни видове.

За произхода на езерото може да се каже следното: първоначално Анхиалското езеро е било морски заливъ, който отпосле се е отделилъ отъ морето чрезъ натрупване на пясъчна ивица земя, както е случая съ Девненското и Бургаското езера. Народното предание говори, че на мѣстото на Анхиалското езеро сжществувало нѣкога еврейски градъ, който потъналъ и на негово мѣсто се появило езерото. Произхода на това предание трѣбва да се търси въ развалинитѣ на античния градъ Анхиало (Улпия-Анхиаleonъ), които се намиратъ на западния брѣгъ на езерото, на мѣстото на анхиалскитѣ лозя, наречени „Палеокастро“ т. е. стара крпость.

По южния и юго-западния брѣгъ на езерото се намиратъ анхиалскитѣ солници. Тѣ представляватъ заградени правожгълници съ колчета и джски, въ които по особенъ каналъ се пуца вода отъ Анхиалското езеро. Богатата съ соль езерна вода бързо се изпарява отъ лѣтната топлина, разтвора се сгъстява и следъ нѣколко разбърквания сольта бързо кристализира. Следъ това сольта се изважда, натрупва се на купове отъ страна на солницитѣ, отъ кждето се изнася за проданъ. Срѣдно годишно тамъ се добива 10—20 милиона килограма морска соль.

Ако добиването на соль се постави на по-модерни начала, т. е. ако солницитѣ се цементируютъ, ако се направи подслонъ на добитата соль и се предпазятъ солницитѣ отъ заливане съ морска вода то годишното производство на сольта би се значително увеличила, а качеството подобрило.

Анхиалскитѣ солница сж частни, но държавата забранява на чиновникитѣ да иматъ свои солници,